

LA VALL ON EL TEMPS NO EXISTEIX

El paisatge que us vull descriure no és suau, dolç, planer, ni molt ric en verds. És dur, de mala petjada, esquerp, feréstec, i abrupte. Tanmateix, quan es passeja pels seus camins i corriols, transmet una serenitat i una seguretat que es pot arribar a experimentar un refermament en el nostre interior. Us parlo de l'Alta Garrotxa, nom descrit a la Renaixença, com a “terra aspra, montuosa, de mala petja”...

Té infinitat de racons privilegiats, un dels meus preferits és una vall, molt estreta, que s'anomena la vall d'Hormoier. A l'entrada de la vall dues cingleres majestuoses, molt altes i de blanca pedra, ens donen la benvinguda alhora que et fan sentir com un ésser insignificant. A la dreta el Ferran, un gran xerrac de pedra, i a l'esquerra el Bestrecà. El pas que obren aquestes dues muntanyes és tan estret que tot just hi ha el camí costerut i la riera de Beget que ens acompanya tota la vall. Només passar aquesta porta trobem uns gorgs d'aigua blava entre les pedres blanques que ens conviden a fer un bany, però l'accés no és fàcil. Mirem endavant i van apareixen petits boscos als quals agraiem l'ombra. El camí va planejant a la vora del riu, trobem restes d'alguna casa pairal abandonada. Més endavant, envoltada de matolls com si es volgués amagar dels estranys, hi ha les restes de l'ermita romànica de Sant Miquel d'Hormoier. Una mica més enllà, en un petit replà, dos orgullosos roures centenaris ens conviden a fer un mos i descansar. En aquest racó de món tots els nostres dubtes s'esvaeixen.

Elvira Rovira